

PORTFÓLIÓ

FORDÍTÓI SPECIALIZÁCIÓ

2013/2

III. ÉVFOLYAM

KABA ARIEL

第一部

桐野夏生『ジオラマ』

蛇つかい

{2—6}

— *A PDF FÁJLOKBAN TALÁLHATÓ A NOVELLA SZÖVEGE*
(SZKENNELVE, 189—197).—

ELSŐ RÉSZ

KIRINO NACUO: DIORAMA A KÍGYÓTARTÓ

[8—13]

Az életben történnek olyan dolgok, amelyekre az ember még csak nem is számítana.

Mucumi már negyvenöt éve él abban a tudatban, hogy ezek a kiszámíthatatlan dolgok mind-mind az életünk szerves részét képezik. Mucumi nem igazán mondható optimista embernek. Lelkileg teljesen felkészült rá, hogy sorsának egy betegség vet véget, akár egy röpke fél év leforgása alatt, vagy egy balesetben veszíti életét — egyszóval beletörődött abba, hogy élete bárhol és bármikor szerencsétlenségbe torkollhat.

A helyzet ennek ellenére az, hogy férjével boldogan élnek, már iskolás koruk óta randiznak, gyermekük nincsen, tehát kényelmesen, olykor unalmasan telnek mindennapjaik. Kettejük kapcsolata teljesen olyan, mint egy lift, amelynek a belső tere sosem változik, és megállás nélkül üzemel a mindennapok nevezetű épületben. *Egyszer ennek is vége szakad* – Mucumi tehát így vélekedik a világról.

Egy májusi vasárnapon azonban, amikor a nap már alábbhagyott, és hirtelen hidegebbé vált az idő, minden megváltozott.

Mucumi és a férje, Jaszusi nagy kihagyás után ismét teniszezni mentek a környékbeli pályára, aztán kerülőt tettek hazafelé, s beugrottak egy sikkes bevásárlóházba, ahol drága importárt lehet vásárolni. Úgy festettek, mint egy igazán tehetős házaspár: egymás után dobálták bele a bevásárlókocsiba a különféle, még sosem látott déligyümölcsöket és más luxuscikkeket.

Mucumi úgy gondolta kissé arrogánsan, hogy így lehet érzékeltetni csak igazán, milyen kerek is az ő kis életük. Kicsattanó örömmel telt ez a hétvége.

— Jaszika, drágám, csináljunk *szukijakit*! – javasolta Mucumi, hiszen ez tűnt a legjobb ötletnek a nap tökéletes zárásához.

Jaszusi azonban ellépett a húsokat fagyasztó mélyhűtőktől.

— Á, helyette inkább tonhalhoz lenne kedvem. Most van a szezonja úgylis!

Mucumi döbbenten Jaszusira nézett — a férje ugyanis utálja a halat. Sőt, egyáltalán nem is tud semmit a halakról. Még mielőtt megházasodtak, egyszer egy szusi étteremben vacsoráztak, és mindenki kinevette, mert fogalma sem volt róla, hogy a *toro* a tonhal legízletesebb része.

— Na de drágám, te nem is szereted a halakat, akkor most miért mondod ezt?

— Ja, tényleg! Hát tudod, a korral jár...

Mucumi olyan szeretetteljesen nézte a férjét, mint amikor az ember egy imádnivaló kisgyermek ügyetlenségét szemléli. Jaszusit közelebbinek érezte magához, mint a saját családját. Egyfajta vérrokonnak gondolta őt, akihez viszont nem köti vérségi kapcsolat; olyan embernek, akit sosem tudna bántani, vagy akire sosem tudna haragudni.

Mint a kínai ragadós babpaszta, amelyet a keményítő fog össze, úgy ragaszkodnak egymáshoz ők is. Annyi különbséggel, hogy esetükben a keményítőt sorsnak hívják.

Végül tonhal és fehérbor társaságában pihenték ki a teniszezés fáradoalmait, kényelmesen megvacsoráztak, aztán hazatértek. A nap utolsó narancssárga sugarai még besütöttek a nappaliba, amikor beléptek a házba. Mucumi rögtön észrevette, hogy villog az üzenetjelző lámpája. Különösebb érdeklődés nélkül benyomta rajta a gombot, mire egy mézes-mázás fiatal női hang kúszott a fülébe.

— Halló, Kóda Mihónak hívnak. Azért telefonálok, mert szeretném, hogy Jaszusi kedves felesége is tudjon rólam. Már több mint egy éve találkozgatunk, mi ketten, az utóbbi pár hétben azonban Jaszusi valamiért megváltozott: ha hívom nem veszi fel, ha levelet írok neki, nem válaszol. Úgy érzem ez nem méltó bánásmód egy ember számára. Én teljesen komolyan gondoltam a kapcsolatunkat, mindenemet beleadtam, ezért sem tartom megbocsáthatónak, amit most csinál. Igazából nem akartam a kedves felesége tudtára adni a dolgot, viszont nem bírtam már tovább, és üzenetet hagytam. Később még telefonálok. Viszonthalásra!

Mucumi egy kis ideig még az üzenetrögzítőt bámulta. „Valaki nagyon profi trükköt eszelt ki az biztos. Igen, kandi-kamera ez, semmi kétség.”

Mire feleszmélt, Jaszusi már mellette állt, és gyengéden átölelte, mint ahogy egy plüssállatot szokás. Még mielőtt bármit mondhatott volna Mucumi, Jaszusi nagy hangon felkiáltott.

— Nahát, még egy ilyen bugyuta nőszemélyt!

Mucumi ránézett férjére. Jaszusi, mint mindig, amikor nehéz helyzetben van, a jobb fülcimpáját birizgálta, ezért Mucumi biztosra vette: „semmi kétség, kandi-kamera lehet csak!”

— Hát lehet, hogy az, viszont ki csinálna ilyet viccből?

Mucumi maga is meglepődött nyugodtságán. Talán legbelül nem mástól, mint Kóda Mihótól szeretne volna hallani az igazat, s nem a férjétől.

— Mondom, hogy bolond! Higgyél már nekem! – ismételte meg Jaszusi.

— Ez a Mihó egy munkatársad volna?

— Dehogy is! – rázta meg a fejét Jaszusi. Kicsit gyerekesen viselkedett. – Egy szabadúszó író csak. Egy értéktelen szabadúszó, aki senkinek sem kell!

Jaszusi egy szerkesztőbizottság elnöke. Viszont egyszer sem beszélt még így egyik munkatársáról sem.

— Értem, tehát valamiféle kapcsolatban vagytok, ugye?

— Miről beszélsz?! Dehogy vagyunk, nem is voltunk soha! – Jaszusi épphogy kimondta, a telefon megcsörrent, ő pedig gyorsan rávetette magát a kagylóra.

– Halló... Mégis mi a terved ezzel?! Nem fer? Az nem fer, amit te csinálsz! Vállald a felelősséget!!!

Mucumi, ahogy figyelte Jaszusi dühkitörését, akkor értette meg csak, hogy komoly a dolog.

— Csak képzelődsz, mindenféle történeteket találsz csak ki! ... Azt már nem, nem fogsz beszélni a feleségemmel! Semmi értelme, hiszen egy értelmes ép mondatot nem tudsz megfogalmazni!

Bár Jaszusi odaszorította a füléhez a kagylót, így is kiszűrődött néhány kósza szó a beszélgetésükből.

— Méghogy...! De hallgass már meg! — tört ki a kagylóból.

— Jaszusi, beszélek vele – mondta Mucumi, és megragadta a férje karját, aki még mindig kezében szorongatta a kagylót. – Kérlek, add ide a telefont. Így semmire nem megyünk, majd én megbeszélem vele.

Mint amikor a színésznek lejár a szerepe, szégyentől fűtött arccal, Jaszusi átadta a kagylót a feleségének. Mucumi pedig méltóságteljesen köszönt a vonal túlsó végén lévő Mihónak.

— Ó, jaj, elnézést kérek a zavarásért! – Miho, mintha mi sem történt volna, ismét nyugodtnak tűnt.

— Miho, hány éves vagy?

— Harmincegy.

— Szabadúszó íróként dolgozol, ugye?

— Igen. Sajnálom, hogy kiderült ez az egész dolog, de tetszik tudni, Jaszusi kirúgott, és most így, munkanélkülként, igen nehéz helyzetbe kerültem. Már túl vagyok a harmincon, az életem lassan fordulóponthoz érkezik, tetszik tudni. Bárhogyan is, de nem akartam, hogy kiderüljön ez az egész, viszont már nem bírtam tovább, sajnos – mintha gátat fakasztottak volna, úgy tört elő belőle a szóáradat.

Mucumi hátrapillantott férjére: Jaszusi teljesen magába roskadt, fejét a konyhaasztalra hajtotta a sötétben. Nem sokban különbözött a csomagolt tonhaltól.

— Tavaly nyár óta találkozgatunk nálam. Jó volt minden, nagyon sok időt töltöttünk együtt. Nem akartam elveszíteni, én nagyon megszerettem őt, és jó lett volna összeköltözni. Erre azt mondta Jaszusi, hogy amint elvált a feleségétől, együtt fogunk lakni. Komolyan. Tényleg ezt mondta! Semmiféleképpen nem szeretnék fájdalmat okozni, és mindenféle hazugságot összehordani, de ez az igazság. Azért valljuk be, van bőr a képén, hogy ilyen mondjon nekem! Gondoltam, hogy Ön is tudni szeretett volna ezekről a dolgokról, csak azért...

— Miho, mondd csak... – Mucumi hirtelen kíváncsi lett valamire. – A férjem... szereti a halat?

— Ó, persze, még a húsnál is jobban!

— Szóval úgy... értem. Van egy kis megbeszélőnivalónk a férjemmel, ezért ha megbocsátana... Viszonthallásra – Mucumi lerakta a telefont, hogy elzárja végre Miho hangját.

Jaszusi, ahogyan meghallotta, hogy a felesége lerakta a kagylót, felugrott. Mucumi a mosdóba indult. Csak, amikor kijött onnan, vette észre, hogy nem mosta meg a kezét. Jaszusi utána rohant.

— Bocsáss meg. Ne haragudj! Na, *Mú*, csak téged szeretlek, számomra nem létezik senki más. Tudod te is! Hát nem? Tudod, hogy így van!!!

Mucumi arrébb lökte férjét, leült a vécéülőkére, bezárta az ajtót, és karjába hajtotta fejét. Soha nem hitte volna, hogy ilyen dologra kerülhet sor az ő életében.

Jaszusi hiába próbált beszélni Mucumival, a felesége egy szót sem szólt hozzá. Másnap reggel pedig Miho, mintha pontosan kiszámította volna azt az időt, amikor Jaszusi munkába megy, újra telefonált.

— Jó reggelt kívánok! Elnézést kérek, hogy tegnap este oly sok gondot okoztam.

— Igaznak tűnik, amit mondasz, szóval nincs mit tenni igazából... Viszont, kérlek, viselkedj felnőttként, és ha azt mondják, ne hívogass, akkor ne tedd. Kettőn áll a vásár. Jaszusi azt mondta, vállald a felelősséget, nem? Magyarán, úgy látszik, nem viszonozza az érzéseidet.

— Értettem – mondta Miho, és egy kicsit visszavett a lendületből. – De egyébként én sosem mondtam Jaszusinak, hogy vessen véget a házasságnak. Én csupán egy őszinte válaszra vágytam, és vágyok is még mindig.

— Miho, figyelj. Mondott esetleg bármit is, ami arra utal, hogy el akarna válni? Mármint Jaszusi.

— Hát gyakran mondogatta, hogy utazzunk el valahova csak mi ketten. Amikor Hokkaidóra mentünk például, azzal viccelődött, hogy megszöktet, meg hogy aztán legyünk macik, és telepedjünk le az erdőben.

Jaszusi tavaly ősszel utazott Hokkaidóra — „üzleti ügyben”. Mint mindig, jó kedvvel tért haza, és lavenderes tusfürdőt hozott magával ajándékba. „De akkor is, mi ez a macis-letelepedős sztori?!” Mucumi furcsának találta, és el is mosolyodott rajta — Jaszusi ugyanis ki nem állhatta az ilyesfajta tündérmeséket, sem azt, ha valaki ilyen gyermekes módon mellébeszél.

— Miho, hogyan randevúztatok, milyen volt veled Jaszusi? Tudom, hogy kicsit váratlan kérdés, de nagyon furdal a kíváncsiság.

— Hogy hogyan? Biztosan szeretné hallani? Hát mivel idősebb nálam gyakran kioktat. Sokszor mondta, hogy milyen könyvet olvassak, meg néha vett

is nekem párat – ekkor Miho felsorolt néhány *best-sellert*, amelyeket már Mucumi is ismert persze, lévén Jaszusi neki is ugyanezeket ajánlotta. Miho azért még hozzátette kicsit rosszmájúan:

— Jaszusi szereti megmondani, hogy mit csináljon az ember, nemde? Mint egy bácsika, nem? Látszik, idősödik már.

— Miho, igazából nem akarok ilyet kérdezni, de azért remélem, nem került sor vetélésre... – intézte komolyan a kérdést Mihónak.

— Nem, nem történt olyan. Jaszusi viszont... hát szadista, és tudja, egyszer meg is sebesített...

— Hogy micsoda?! – fakadt ki Mucumi. „Hát azért álljon már meg a menet!!!”; szóhoz sem jutott a hallottak után. Erre sem számított volna soha.

— Már elnézést hogy ilyet kell mondanom, kicsit zavarban is vagyok, de tudja, Jaszusi egy kicsit mintha mazochista hajlamú volna. Már első pillantásra látszik igazából. Ön is biztos észrevette, ugye?

A tegnap esti beszélgetéstől eltérően, Miho hangja most olyan durvának hatott Mucumi számára, mintha homokkal kevert kávét inna. Miho megérezte, hogy egy kicsit túllőtt most a célon, ezért gyorsan hozzátette:

— Jaj, bocsánat, nem tudom, mi lelt az előbb. Butaságokat mondtam.

— Nincsen semmi baj. Viszont mondd csak, tényleg igaz, hogy megsebesített valahogyan?

— Hát igen... tudja, amikor a nyakamat szorongatta... egy kicsit elragadtatta magát, és hát veszélyes volt...

Az kétségtelen, hogy Mucumi számára mindez olyan volt, mintha reszelőt húztak volna végig a torkán, de különösmód érdekelte az a *Jaszusi*, akiről Miho beszélt. Valójában hallani sem akart a kettejük szerelmi életéről, viszont ellenállhatatlanul vonzotta az a tény, hogy az a Jaszusi, akit eddig ismert, igazából teljesen más ember.

Ezt követően időről időre érkezett még néhány hívás Mihótól a következő napokban.

Hetekkel később egy este Jaszusi részegen tért haza, és szinte abban a pillanatban, amikor belépett a hálóba, el is aludt. Jaszusi tudta, hogy Mucumi nem bocsátott meg neki teljes mértékben, de megnyugodott, hiszen legalább a válás nem jött szóba egyszer sem.

Ezen az estén ismét megcsörrent a telefon.

— Jó estét kívánok, Miho vagyok. Bocsánat, hogy ilyen későn...

— Na, hogyhogy most? – kérdezte Mucumi.

Ha jobban belegondolt, elég furcsának találta kettejük kapcsolatát. Ennek ellenére egyszer sem tette le a telefont Mihónak, hanem végighallgatta őt minden egyes alkalommal.

— Nem zavarnék, mindjárt be is fejezem a mondandóm. Tehát, arról lenne szó, hogy olvastam egy érdekes cikket az újságban. Ugye, a horoszkóp tizenkét állatövből áll. Na, szóval mostantól tizenhárom lesz, ha minden igaz! Tetszett ezt tudni?!

— Nem igazán. Nem hallottam még erről.

— Szóval tetszik tudni, ezért most megnövekszik a kígyótartó csillagjegyű emberek száma. Biztos, rossz érzés lehet nekik. Na de a lényeg az, hogy ez a csillagjegy a skorpió és a nyilas közé ékelődik be, ami pedig azt jelenti, hogy Jaszusi nem nyilas, hanem pont hogy kígyótartó! Ennyit szerettem volna csak!

Miho nagy kárörvendően elnevette magát, és lerakta a telefont. Szóval nem nyilas, hanem kígyótartó. Mucumi ránézett a férjére, aki a fejét oldalra hajtott alvás közben, így a tokája pont rálógott a fülére.

Hát nem olyan dolog ez is, amit még elképzelni se lehetett volna?!

Kígyótartó.

Még sosem fogott kígyót, de most maga elé képzelt egy nagy nyálkás boát, ahogyan a kezében tartaná azt a nehéz hüllőt, mire undor fogta el. Mire felocsúdott, már javában ütögette férje hátát.

Jaszusi pont az imént zuhant álomba, ezért elég mogorván fordult meg az ágyban:

— Na, mi az már, mi történt?! Megijesztesz!

— Jaszusi, te kígyótartó vagy, tudtad?!

Jaszusi válasz nélkül visszahajtotta fejét, és álomra hunyta szemét.

Mucumi mellett egy olyan ember feküdt, akit már húsz évet ismert, viszont ez a valaki semmiféleképpen sem hasonlított a régi Jaszusira. Most Mucumi kezében újra ott tekergett az a nehéz, és hideg testű kígyó.

Na, ebből a helyzetből, hogyan lábaljon ki vajon?

Mivel az életben történnek olyan dolgok, melyekre az ember még csak nem is gondolna, Mucumi mélyet sóhajtott, és magához ölelte a láthatatlan kígyót.

第二部

原左都子・エッセイ集

「同じ」であることの認識

[15—16]

「同じ」であることの認識

2009年02月03日 | 学問・研究

朝日新聞の連載ものの中に、有識者が学校を訪れて授業を行うシリーズがあるのだが、その1月31日（土）の記事の中で、解剖学者の養老孟司氏による熊本県立高校での授業の様子が掲載されていた。

「同じ・違う どこでキャッチ」と題するこの養老氏による授業の記事が何とも興味深いのである。私もこの授業に高校生と一緒に出席してみたかった思いをそそられる。

さっそく、この授業の様子をレポートした朝日新聞記事を、以下に要約してみよう。

「君たち、僕の話をしているうちに居眠りし始めるだろう。で、ハッと起きたとき、どうして寝る前と同じ自分だってわかるのかな？」

「意識には『同じ』と認識する働きがある。」だから目覚めても「寝る前と同じ私」と思う。また、色や形が違うものを「同じ種類の果物」として（例えば）「リンゴ」という言葉でくくれたり、モノの価値をお金という尺度で表して等価交換できるのも、この働きのおかげだ。

一方、個々のリンゴの違いに気付くのは感覚の働きによる。人間はその違いに気付いた上で、「同じリンゴ」と概念化してくることができる。

身を乗り出して養老氏の授業を聞いていた男子生徒が、「民話『わらしべ長者』は、わら1本から次々と物々交換して大金持ちになる話ですが、あの交換は人々の意識の中で等価交換じゃないのでは。」と質問した。

それに答える養老氏。「交換は等価でこそ成り立つという意識があるから、あの話は面白いんだ。」

「意識には秩序を好み、行き当たりばったりを嫌う、という性質もある。例えば環境問題においても、「部屋の温度を一定に」という秩序を実現するために空調に頼り、ひいては石油の消費が供給を上回り、究極のオイルショックが訪れる。どうするか。「考えるのは君たち」「石油に任せている仕事を人間が取り戻すこと」と養老氏はアドバイスする。

「要は意識に支配され過ぎないこと」との、この授業における養老氏の提案である。

養老氏の授業内容も興味深いのだが、あっぱれなのは、この授業の前半部分で『わらしべ長者』の民話を持ち出して“等価交換”について質問した男子高校生である。解剖学の権威であり、思想、執筆界における日本の第一人者を相手に、この男子生徒は十分に対等に渡り合っていると私は見た。

今の混沌とした時代にこんなすばらしい高校生が育っていることに、私は勇気を与えられた思いである。

ここでちょっと休憩して、「わらしべ長者」の話を少しだけ紹介してみることにしよう。

ある一人の貧乏人の男が旅に出た。その貧乏人の男は石につまずき転んで偶然1本のわらしべ（ワラ）をつかんだ。そのわらしべの先にアブが止まったのを男はわらしべの先に結びつけた。

男が歩いていると、アブを結びつけたわらしべを男の子が欲しがり、男の子の母の「ミカンと交換しましょう」という申し出の交換条件に男は従った。

さらに歩くと、今度はその「ミカン」を欲しがる喉が渇いている男に出くわし、男の所有する「布」と交換した。

次は、倒れた馬を見捨てようとする侍と出会う。貧乏人の男は、その「倒れた馬」と自分が持っている「布」との交換を申し出て、先を急いでいる侍の家来はそれに従う。男は川から水をくんできて馬に飲ませたら馬は回復した。

その馬と共にさらに進むと、大きな屋敷があった。中から主人が出てきて、旅に出たいのでその馬が欲しいと言う。主人は3年間帰って来なかったらこの屋敷は男のものだと言い残し、馬に乗って旅に出た。

男はその屋敷で裕福に暮らしたとさ。

なるほどねえ。 養老氏のおっしゃる通り「わらしべ長者」物語では確かに“等価交換”が成り立っている。

現実社会においては、この貧乏人の男のような奇跡的とも言える“等価交換”が連続し続けるほどの幸運と巡り合えることはまず皆無であろう。

それはそうとして、この男子高校生のとっさの質問は、日本に名立たる有識者をも唸らせたことには間違いない。

今回の私の記事では、養老氏による授業の前半部分に絞り込んで取り上げてきた。

それにしても「同じ」であることを認識できる人間の意識の働きとは、生命を保つ上で欠かせない機能である。

「わらしべ長者」のような幸運な“等価交換”が続くことは今の時代期待できそうもないが、昨日も今日も明日も私が「私」として存在できる認識力が、「私」というひとつの生命体の内部に備わっていることに感謝したいものである。

人体とは、もしかしたら遠い昔に神と“等価交換”した生命体であるとも言えるほどすばらしく普遍的な存在ではなからうか。

MÁSODIK RÉSZ

HARA SZATOKO: ESSZÉGYŰJTEMÉNY

AZ „UGYANAZ” FOGALMÁRÓL ALKOTOTT KÉPZETÜNK

[18—20]

Az *Aszahi Sinbun* egyik rovatában órabeszámolókat találhatunk, amely órákat különböző híres szakértők adnak középiskolások számára. Január 31-én (szombat) Jóró Takesi anatómus Kumamoto megye egyik felső-középiskolájában tartott előadását közzétették ebben a rovatban.

„*Hogyan ragadhatjuk meg az 'ugyanaz' és az 'eltérő' fogalmakat?*”

— már az előadás címe is izgalmasan hangzik. Annyira kíváncsivá tett, hogy jómagam is, ha tehettem volna, beültem volna erre az órára a középiskolás diákokkal együtt.

Kezdjük is akkor!

Először röviden összegezném az *Aszahi Sinbun*ban megjelent cikk tartalmát:

„Biztosra veszem, hogy míg hallgatjátok az előadást, van, aki elszenderedik közben. Vajon, honnan tudja az illető, hogy amikor felriad, akkor még mindig az alvás előtti önmagával azonos?

Tudjátok, az elmének van egy olyan tartománya, amely az 'ugyanaz' fogalmát alkotja meg. Ezért tudja mindenki, hogy ha felkel, akkor továbbra is az alvás előtti 'önmaga', és nem valaki más. Ugyanerről a jelenségről van szó akkor is, amikor almát veszünk: mindegyik gyümölcs az 'almák' csoportjába tartozik annak ellenére, hogy színük és formájuk különbözik — ugyanazon 'értéket' képviselik, *i.e.* az árnak mint mértékegységnek köszönhetően megvalósul a 'fercsere', *quid pro quo*.

Az észlelés teszi lehetővé, hogy megkülönböztessük az egyes elemeket (almákat) a többitől. Ezáltal egyben megtörténik az 'ugyanaz az alma' képzet megalkotása is.”

Az egyik diák lelkesen a következőt kérdezte:

„A népmesében, a 'szalmamilliomos'-ban viszont a főhős csupán egy szál szalmát cserél el, míg végül gazdag nem lesz, de ez egyáltalán nem mondható 'fer' cserének, így van Tanár úr?”

Jóró úr válasza pedig:

„Igazad van, mindenképp furcsa a történet, hiszen a csere pont a termékek azonos értékéből fakad. Az ész a rendszerességet preferálja, míg az esetlegességet elfogadhatatlannak, *ésszerűtlennek* tartja. Vegyük például a globális problémákat. Az, hogy szabályozni akarjuk a szoba hőmérsékletét, egy egész szisztémát ölel fel, hiszen a megvalósításához légkondicionálóra van szükség, amely-

nek működtetése az olajárak emelkedését idézi elő, ami pedig olajkrízishez vezet (mint például történt az 1973-ban).

Na, mihez kezdjünk ezzel a problémával? — a megoldás már a ti nemzedékekre vár. Úgy vélem, hogy az olaj, mint nyersanyag, monopol helyzetét minél előbb meg kell dönteni, valamely módon helyettesíteni kell.”

Visszatérve az előadás fő témájához, Jóró úr levonja a tanulságot, miszerint „nem szabad túlzottan beleavatkoznunk az elme kognitív folyamataiba”.

Természetesen Jóró úr órája érdekfeszítő volt, ami azonban igazán bámulatba ejtő, az a diák, aki a szalmás történetről kérdezte a tanár urat az óra első felében. A diák érvelése tökéletesen helytálló volt még egy olyan emberrel való diszkurzusban is, mint Jóró úr, aki tekintélyes szakértő az anatómia területén, és elismert személy a tudományos világban: számos könyv szerzője; több ismert szállóige fűződik nevéhez.

Jó érzéssel tölt el, mi több, erőt ad, hogy ebben a zavaros korszakban, amiben élünk, ilyen csodálatos diákjaink vannak.

Most viszont tegyünk egy kis kitérőt, és ismerjük meg együtt a „szalmamilomos” történetét! Íme:

Volt egyszer egy koldus, aki elindult szerencsét próbálni. Útja során egyszer csak megbotlott egy kőben, a földre esett, mire arra lett figyelmes, hogy egy szalma került a keze ügyébe. Mi több a szeme előtt pihent egy nagy lódarázs is — gondolt egyet és megkötötte szegény állatot a szalmával.

Folytatta útját, és összetalálkozott egy fiúval, akinek megtetszett a szalma a lódarázzsal, mire a fiú anyukája azt ajánlotta a koldusnak, hogy cseréljék el azt mandarinra — a koldus belement a cserébe.

Ismét ment, mendégelt, mire összetalálkozott egy férfival, aki majd szomjan halt, és a mandarinját szeretne volna megkapni némi szövetért cserébe — a koldus ebbe is belement.

Ezután egy szamurájjal hozta össze útja, aki hátrahagyta összerogyott lovát. A koldus azt javasolta, cseréljék el a haldokló lovat meg az ő szövetét, mire a szamuráj beleegyezett a dologba. A koldus gyorsan lement a folyóhoz, és vizet merített a lónak, aki egykettőre felépült.

Lóháton haladt tovább koldusunk, és egyszer csak meglátott egy nagy birtokot. A főépületből kiviharzott a tulajdonos, és magának akarta a koldus lovát, ugyanis sürgősen el kellett utaznia. A tulajdonos meghagyta, hogyha nem tér vissza három éven belül, akkor a koldusé az egész birtok, aztán elvágatott.

Így történt, hogy a koldus sorsa jóra fordult, és boldogan élt tovább a saját birtokán.

Micsoda történet! Valóban beigazolódik Jóró úr elmélete a fer cseréről! Persze a ma társadalmában elég csekély a valószínűsége, hogy egy koldus csodával határos módon (fer) cserék sokasága révén áldassék meg, és jusson nagy vagyonhoz. Mindenesetre semmi kétség afelől, hogy az említett diák kérdése megizzasztotta egy kicsit még a Japán szerte ismert szakértőt is.

A mostani cikkemben tehát Jóró úr előadásának első feléről számoltam be dióhéjban. Megtudhattuk, hogy az elme „ugyanaz” képzetalkotása nélkülözhetetlen funkció az életünkben.

Ha nem is számíthatunk arra, hogy gazdaggá válunk, mint a mesében, hálásak lehetünk azért, hogy az elménk biztosítja számunkra azt, hogy tegnap, ma, és holnap is ugyanúgy „magunk” maradunk, egy teljesen egyedi entitás.

Sőt, azon tanakodom, nem lehetséges-e, hogy réges-régen az emberi test is az istenekkel való „fer csere” folyamán került birtokunkba? — és így mint olyan, az ember egy csodálatos, univerzális létező.